

ω'

Горски отиде за първи път на медитация.

Водещият, много известен, много почитан, с приятен индийски акцент мъж на средна възраст обясняваше внимателно и спокойно.

В един момент каза на групата, че трябва да се съсредоточат върху мисълта:

„Аз съм абсолютното съществуване. Аз съм полето на всички възможности.”

Океей, си каза Горски.

Хубаво е човек да може да помисли мисъл, която никога до този момент не си е мислил.

Какво да си представя сега: имам пари, жена, кола, добри приятели, здрав съм, пътуваме много... „Левски” са пет пъти европейски шампион. И три пъти междуконтинентален... Карибите, Чинкуеченто, Сейн Винсът, Сейнт Лусия...Трябва да сменим пералнята. Глупости пералня, ще имаме прислужница...

„Аз съм абсолютен. Аз мога всичко. Аз... какво беше?”

И тогава Горски разбра, че не може да се съсредоточи върху едно нещо за повече от половин минута. Изнерви се и му се допуши, а гуруто продължаваше:

Да повторим:

„Ом Бхавам Намаа”

Аз съм абсолютното съществуващо...

- Пичове, извинявайте, обаче ако аз съм абсолютното съществуващо, значи много сте го закъсали!

Медитиращите отвориха очи и се обърнаха към Горски с искрен интерес.

Той стана с много извинително изражение, забра си раничката и се отправи към вратата, която обаче се оказа заключена и индиецът трябваше да дойде да му отвори. По-ужасяващо сконфузен никога не се беше чувствал през живота си.

Индиецът обаче не стана. Гледаше втренчено към вратата – и на Горски се стори – някак „през вратата”. После ключалката сама каза „щрак”.

Горски остана на мястото си.

Всички гледаха всички.

След почесване по тила, той натисна дръжката на вратата и тя се отвори.

После я затвори.

Върна се и седна с кръстосани крака сред групата.